

[Lennart Larson]

Begrundelse

Når spørgsmålet stilles til statsministeren, er det, fordi ovennævnte problemer vedrører flere ministerier, først og fremmest finansministeriet, indenrigsministeriet, energiministeriet og skatteministeriet.

Under energikrisen og den økonomiske krise er varmeudgiften blevet en stadig større belastning for den enkelte familie, og den hører udpræget til den udgiftsgruppe, der vender den tunge ende nedad. Dette er yderligere forstærket derigennem, at energiudgifterne og afgifterne på området ikke fuldt ud indregnes i det lønregulerende forbrugerpristal. I forbindelse med gennemførelsen af naturgas- og varmeplanlovgivningen i 1979 bekræftede den daværende regering, at den stadig ville følge den kommunalretlige grundsætning, hvorefter kommunale forsyningsvirksomheder skal hvile i sig selv og altså følge en takstpolitik, der er neutral i forhold til skatteudskrivningen. Folketingets ombudsmand har i øvrigt i en skrivelse af 20. oktober 1975 tilkendegivet, at han er enig i disse principper, og at han lægger denne opfattelse til grund for sin behandling af diverse sager.

Borgere, som bor i områder uden for de dele af landet, hvor der kan anvendes kraftvarme eller naturgas, kan ud fra de planer, som D.O.N.G. og energiministeren for tiden arbejder med, blive særlig hårdt ramt. De skal gennem skatter og afgifter bidrage til samfundshusholdningen, herunder også de statstilskud, som direkte eller indirekte skal tilflyde naturgasforbrugerne, og samtidig får de ingen del i den kollektive varmforsyning. Foruden at man derved bryder med princippet om, at kommunale (eller fælleskommunale) forsyningsvirksomheder skal hvile i sig selv, ødelægges også de principper, som gælder for byrdefordelingen såvel som det individuelle skat-efter-evne princip.

*Besvarelse (10/5 82):***Statsministeren (Anker Jørgensen):**

Da der findes mange og vidt forskellige former for kommunal forsyningsvirksomhed – nogle oprettet i henhold til lov, andre efter kommunalbestyrelsens beslutning – vil det næppe være hensigtsmæssigt at søge alle disse former indpasset i ét generelt regelsæt og efter én generel administrationsform.

Spm. nr. 651Til *socialministeren* (22/4 82) af:**Rahbæk Møller (SF):**

»Vil ministeren indskærpe over for de kommunale myndigheder, at pensionisters betaling for ophold på plejehjem skal reguleres efter den aktuelle indkomst, når begæring herom fremsættes?«

Begrundelse

Ifølge ministerens svar på spørgsmål nr. 543 kan pensionisterne til enhver tid få nedsat betalingen ved at give oplysning om indtægtsnedgang. Imidlertid er jeg bekendt med tilfælde, hvor nedsættelsen nægtes med henvisning til, at der er tale om uvæsentlige beløb. Da beløb i størrelsesordenen 25–50 kr. månedlig meget vel kan forekomme uvæsentlige for mennesker med normale arbejdsindkomster, men er ganske væsentlige for mennesker med indtægter på 400–500 kr. månedlig, må der være baggrund for at indskærpe, at nedsættelsen skal finde sted, når begæring herom fremsættes. Dette gælder så meget desto mere, som det for meget betalte beløb ikke tilbagebetales, når det korrekte beløb kan opgøres på grundlag af slutligningen.

*Besvarelse (5/5 82):***Socialministeren (Bent Rold Andersen):**

Som nævnt i svaret på spørgsmål 543 kan plejehjemsbeboere til enhver tid få nedsat betalingen ved at give oplysning om indtægtsnedgang til socialforvaltningen.

Dette gælder principielt uanset beløbets størrelse.

Problemerne vedrørende betaling for ophold på døgninstitutioner for voksne, herunder plejehjem, har været behandlet i et udvalg under socialstyrelsen. Endvidere behandles spørgsmålet om plejehjemsbetalingen af socialministeriets ældrekommission, der afgiver betænkning om ganske kort tid.

Når betænkningen foreligger, vil spørgsmålet om den fremtidige betalingsordning for ophold på plejehjem – herunder det problem, spørgeren peger på – blive taget op til overvejelse i socialministeriet med henblik på eventuelle lovgivningsinitiativer.

Spm. nr. 657